

What's the Halacha Regarding Halacha?

1) מכילתא לספר שמות כא: א - Mechilat Shemot 21:1

אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה: לא תעלה על דעתך לומר אשנה להם הפרק וההלכה ב' או ג' פעמים עד שתהיה סדורה בפיהם כמשנתה, ואיני מטריח עצמי להבינם טעמי הדבר ופירושים. לכך נאמר: **'אשר תשים לפניהם' - כשולחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם.**

2) תלמוד בבלי מסכת עירובין דף נד עמוד ב - Eiruvim 54b

רבי עקיבא אומר: מניין שחייב אדם לשנות לתלמידו עד שילמדנו - שנאמר ולמדה את בני ישראל. ומניין עד שתהא סדורה בפיהם - שנאמר שימה בפיהם. **ומניין שחייב להראות לו פנים - שנאמר ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם.**

And from where do we derive that a teacher must show his students the reasons for the teachings? As it is stated: "Now these are the judgments which you shall set before them" (Exodus 21: 1), which indicates that the lesson must be set out in logical fashion for the students.

3) תלמוד בבלי מסכת גיטין דף ס עמוד ב - Gittin 60b

דרש רבי יהודה בר נחמני מתורגמניה דרבי שמעון בן לקיש כתיב (שמות לד, כז) כתוב לך את הדברים האלה וכתוב (שמות לד, כז) כי ע"פ הדברים האלה הא כיצד דברים שבכתב אי אתה רשאי לאומרו על פה דברים שבעל פה אי אתה רשאי לאומרו בכתב דבי רבי ישמעאל תנא אלה אלה אתה כותב ואי אתה כותב הלכות

Rabbi Yehuda bar Nahmani, the disseminator for Rabbi Shimon ben Lakish, expounded as follows: It is written: "Write you these matters" (Exodus 34: 27), and it is written later in that same verse: "For on the basis of [*al pi*] these matters." How can these texts be reconciled? They mean to teach: Matters that were written you may not express them orally [*al peh*], and **matters that were taught orally you may not express them in writing.** The school of Rabbi Yishmael taught: The word "these" in the mitzva recorded in the verse "Write you these matters" is used here in an emphatic sense: These matters, i.e., those recorded in the Written Law, you may write, but you may not write *halakhot*, i.e., the *mishnayot* and the rest of the Oral Law.

4) הקדמת הרמב"ם למשנה תורה – Maimonides' Intro to Mishneh Torah

Maimonides – Rabbi Moshe ben Maimon (1138-1204)

והמצוה שהיא פירוש התורה לא כתבה אלא צוה בה לזקנים וליהושע ולשאר כל ישראל. שנאמר את כל הדבר אשר אנכי מצוה אתכם אותו תשמרו לעשות וגו'. ומפני זה נקראת תורה שבעל פה. אף על פי שלא נכתבה תורה שבעל פה למדה משה רבינו כולה בבית דינו לשבעים זקנים. ואלעזר ופנחס ויהושע שלשתן קבלו ממשה...

"The mitzvah" - i.e., the explanation of the Torah - he did not transcribe. Instead, he commanded it [verbally] to the elders, to Joshua, and to the totality of Israel, as [Deuteronomy 13: 1] states: "Be careful to observe everything that I prescribe to you." For this reason, it is called the Oral Law. Even though the Oral Law was not transcribed, Moses, our teacher, taught it in its entirety in his court to the seventy elders. Elazar, Pinchas, and Joshua received the tradition from Moses....

רבינו הקדוש חיבר המשנה. ומימות משה רבינו ועד רבינו הקדוש לא חיברו חבור שמלמדין אותו ברבים בתורה שבעל פה. אלא בכל דור ודור ראש בית דין או נביא שהיה באותו הדור כותב לעצמו זכרון השמועות ששמע מרבותיו והוא מלמד על פה ברבים. וכן כל אחד ואחד כותב לעצמו כפי כחו מביאור התורה

ומהלכותיה כמו ששמע. ומדברים שנתחדשו בכל דור ודור בדינים שלא למדום מפי השמועה אלא במדה משלש עשרה מדות והסכימו עליהם בית דין הגדול.

Rabbenu Hakadosh composed the Mishnah. From the days of Moses, our teacher, until Rabbenu Hakadosh, no one had composed a text for the purpose of teaching the Oral Law in public. Instead, in each generation, the head of the court or the prophet of that generation would take notes of the teachings which he received from his masters for himself, and teach them verbally in public. Similarly, according to his own potential, each individual would write notes for himself of what he heard regarding the explanation of the Torah, its laws, and the new concepts that were deduced in each generation concerning laws that were not communicated by the oral tradition, but rather deduced using one of the thirteen principles of Biblical exegesis and accepted by the high court.

וכן היה הדבר תמיד עד רבינו הקדוש והוא קיבץ כל השמועות וכל הדינים וכל הביאורים והפירושים ששמעו ממשנה רבינו ושלמדו בית דין שבכל דור ודור בכל התורה כולה וחיבר מהכל ספר המשנה. ושננו לחכמים ברבים ונגלה לכל ישראל וכתבוהו כולם. ורבצו בכל מקום. כדי שלא תשתכח תורה שבעל פה מישראל.

This situation continued until [the age of] Rabbenu Hakadosh. He collected all the teachings, all the laws, and all the explanations and commentaries that were heard from Moses, our teacher, and which were taught by the courts in each generation concerning the entire Torah. From all these, he composed the text of the Mishnah. He taught it to the Sages in public and revealed it to the Jewish people, who all wrote it down. They spread it in all places so that the Oral Law would not be forgotten by the Jewish people.

ולמה עשה רבינו הקדוש כך ולא הניח הדבר כמות שהיה. לפי שראה שתלמידים מתמעטין והולכין והצרות מתחדשות ובאות ומלכות רומי פושטת בעולם ומתגברת. וישראל מתגלגלין והולכין לקצוות. חיבר חיבור אחד להיות ביד כולם כדי שילמדוהו במהרה ולא ישכח. וישב כל ימיו הוא ובית דינו ולמדו המשנה ברבים...

Why did Rabbenu Hakadosh make [such an innovation] instead of perpetuating the status quo? Because he saw the students becoming fewer, new difficulties constantly arising, the Roman Empire spreading itself throughout the world and becoming more powerful, and the Jewish people wandering and becoming dispersed to the far ends of the world. [Therefore,] he composed a single text that would be available to everyone, so that it could be studied quickly and would not be forgotten. Throughout his entire life, he and his court taught the Mishnah to the masses....

לפיכך קראתי שם חיבור זה משנה תורה. לפי שאדם קורא בתורה שבכתב תחלה ואחר כך קורא בזה ויודע ממנו תורה שבעל פה כולה ואינו צריך לקרות ספר אחר ביניהם.

Therefore, I have called this text, *Mishneh Torah* ["the second to the Torah," with the intent that] a person should first study the Written Law, and then study this text and comprehend the entire Oral Law from it, without having to study any other text between the two....

5) אגרות הרמב"ם - Maimonides' Letters

Maimonides – Rabbi Moshe ben Maimon (1138-1204)

The goal of the learners – filling the time with the give-and-take of the Talmud, is as if the intention and goal was the practice [and perfection] of argument, and nothing more than this. This was not the original intent, but give-and-take as well as machloket developed by chance: when the issue was in stalemate, whereby each man stood behind his interpretation, it was incumbent upon each to show their proofs and defend their opinion.

6) בית יוסף הקדמה - Introduction to Beit Yosef

Rabbi Yosef Karo (1488 – 1575)

... ויהי כי ארכו לנו הימים הורקנו מכלי אל כלי ובגולה הלכנו וכמה צרות צרורות תכופות וצרות זו לזו באו עלינו עד כי נתקיים בנו בעונותינו ואבדה חכמת חכמיו וגוי' (ישעיה כט יד) ואזלת יד התורה ולומדיה כי לא נעשית התורה כב' תורות אלא כתורות אין מספר לסבת רוב הספרים הנמצאים בביאור משפטיה ודיניה. ... ואם יאמר אדם בכל דין שיצטרך לחקור שרשו ומוצאו בדברי הגמרא והמפרשים והפוסקים כולם יכבד הדבר עליו מאד. כל שכן כי ילאה למצוא הפתח לדעת מקום הדין בתלמוד. וגם כי הם ע"ה כוונתם היתה להאיר מחשכנו נמשך לנו מתוך האור הטוב שנהנינו מהם ע"ה ספק ומבוכה רבה בהיות כל אחד מחבר ספר לעצמו וכופל מה שכבר כתב וחיבר מי שקדמו או כותב הדין בהיפך מה שכתבו חבירו ולא יזכיר דבריו כי תמצא כמה פוסקים מביאים דין אחד סתם כאילו הוא מוסכם בלי שום חולק וכשתחקור בדבר תמצא שגדולים חלוקים בו כמו שזה ברור במקומות אין מספר למי שעייך בספרי הפוסקים ועייך מקום דבריהם בגמרא ובפוסקים הקודמים... והגם כי ידע מקום הדין בגמרא יצטרך לעיין כל הסוגיא ההיא עם פירוש רש"י ותוספות ואח"כ לעיין בדברי הר"י והרא"ש והר"ן והמרדכי ואח"כ לעיין בהרמב"ם ושאר פוסקים וגם בדברי תשובות הגדולים הנמצאות אצלו לדעת אם הדין ההוא מוסכם מהכל או אם יש בו מחלוקת וכמה מחלוקות בדבר וכדברי מי ראוי להכריע. וזה דבר מבואר בעצמו שהוא דבר שאין לו קצבה. ואם יאמר אדם לבחור בספרי הקוצרים כסמ"ק והאגור והכל בו. באמת שזו דרך קצרה וארוכה כי מעולם לא יוכל לדעת שום דין כהלכתו ...

על כן אני ... הסכמתי לחבר ספר כולל כל הדינים הנוהגים בביאור שרשיהם ומוצאיהם מהגמרא עם כל חילוקי סברות הפוסקים איש לא נעדר. ולא ראיתי לעשות ספר זה חיבור בפני עצמו כדי שלא יצטרך לכפול ולכתוב דברי מי שקדמני ולכן הסכמתי לסמכו לאחד מהפוסקים המפורסמים. ועלה בדעתי לסמכו לספר הרמב"ם ז"ל להיותו הפוסק היותר מפורסם בעולם. וחזרתי בי מפני שאינו מביא אלא סברא אחת והייתי צריך להאריך ולכתוב סברות שאר הפוסקים וטעמים. ולכן הסכמתי לסמכו לספר ארבעה טורים שחבר הרב רבינו יעקב בן הרא"ש ז"ל כי הוא כולל רוב דעות הפוסקים... ועלה בדעתי שאחר כל הדברים אפסוק הלכה ואכריע בין הסברות כי זהו התכלית להיות לנו תורה אחת ומשפט אחד. וראיתי שאם באנו לומר שנכריע דין בין הפוסקים בטענות וראיות תלמודיות הנה התוספות וחידושי הרמב"ן והרשב"א והר"ן ז"ל מלאים טענות וראיות לכל אחת מהדעות. ומי זה אשר יערב לבו לגשת להוסיף טענות וראיות. ואיזהו אשר ימלאהו לבו להכניס ראשו בין ההרים הררי אל להכריע ביניהם על פי טענות וראיות לסתור מה שבררו הם או להכריע במה שלא הכריעו הם. כי בעונותינו הרבים קצר מצע שכלינו להבין דבריהם כל שכן להתחכם עליהם. ולא עוד אלא שאפילו היה אפשר לנו לדרוך דרך זה לא היה ראוי להחזיק בה לפי שהיא דרך ארוכה ביותר: ולכן הסכמתי בדעתי כי להיות שלשת עמודי ההוראה אשר הבית בית ישראל נשען עליהם בהוראותיהם הלא המה הר"י והרמב"ם והרא"ש ז"ל ... נמצא שספר זה מזון לכולא ביה. על כן קראתיו בית יוסף כי כשם שמבית יוסף היו נזונים הכל מזון הגוף כך יהיו נזונים מספר זה מזון הנפש. ועוד טעם שני כי זה חלקי מכל עמלי והוא ביתי בעולם הזה ובעולם הבא ...

7) הקדמות לשולחן ערוך - Introduction to Shulchan Aruch

Rabbi Yosef Karo (1488 – 1575)

... ראיתי אני בלבי כי טוב ללקוט שושני ספירי אמריו בדרך קצרה בלשון צח וכולל יפה ונעים, למען תהיה תורת ה' תמימה שגורה בפי כל איש ישראל, כי כאשר ישאלו לת"ח דבר הלכה לא יגמגם בה אלא יאמר לחכמה אחותי את, כשם שברור לו שאחותו אסורה לו, כך יהיה ברור לו כל דין שישאל עליו הלכה למעשה בהיותו שגור בפיו ספר זה הבנוי לתלפיות תל שהכל פונים בו, לחלקו לחלקים שלשים לתלמוד בו בכל יום חלק [1685 סימנים סה"כ, שהוא 57 סימנים לכל יום], ונמצא שבכל חדש הוא חוזר לתלמודו ויאמר עליו אשרי מי שבא לכאן ותלמודו בידו. זאת ועוד, התלמידים הקטנים יגו בו תמיד וישנונו לשונו על פה ותהיה גירסא דינקותא מסודרת בפייהם מקטנותם הלכה למעשה, וגם כי יזקינו לא יסורו ממנו, והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע בהניח להם מעצבם ויגיע כפים ישעשעו נפשם בהגותם בספר זה אשר כולו מחמדים הלכה פסוקה באין אומר ואין דברים. וקראתי שם ספר זה "שולחן ערוך", כי בו ימצא ההוגה כל מיני מטעמים ערוכים בכל ושמורים סדורים וברורים. ...

8 הקדמת הרמ"א למפה - Introduction to HaMapa

Rabbi Moshe Isserles (1530 – 1572)

... באתי אחריו לפרוס מפה על שלחן ערוך שחבר עליהם כל פרי מגדים ומטעמים אשר יאהב האדם. ובלא זה, השלחן אשר הוא ערך לפני ה' ולא נתנו עדיין לבני אדם אשר במדינות אלו, אשר רובי מנהגי מדינות אלו לא נהיגין כוותיה, ... שכלל הגאון הנ"ל מעצמו לפסוק אחר הר"ף והרמב"ם במקום שרוב האחרונים חולקים עליהם, וע"י זה נתפשטו בספריו הרבה דברים שאינן אליבא דהלכתא לפי דברי החכמים שמימיהם אנו שותין... על כן ראיתי לכתוב דעת האחרונים עם המקומות שלא היו נראים לי דבריו, בצדו, כדי לעורר התלמידים בכל מקום שידעו שיש מחלוקת בדבריו ... ומי שיש לו חיך לטעום יבחין המטעמים בטעמיהו בעצמו ולא יסמוך על אחרים, ומי שלא הגיע למדרגה זו לא יזוז מן המנהג ...

9 נתיבות עולם, נתיב התורה ט"ו: י"ד - Netivot Olam, Netiv HaTorah 15:14

Maharal – Rabbi Judah Loew ben Bezalel (1520 – 1609)

אבל בדור הזה אם היו פוסקים הלכה מתוך המשנה היה זה די, כי המשנה היא ראשית לתלמוד והתחלה אליו רק שהם פוסקים הלכה מתוך הפוסקים אשר נתחברו להורות הלכה למעשה ולא נעשו ללמד אותם רק לפסוק מהם, ודבר זה יותר רחוק מן הדעת. והראשונים כמו הרמב"ם זכרונו לברכה והטור זכרונו לברכה, אף על גב שגם הם חברו הפוסקים בלא בירור לא היה דעתם רק להורות סוף ההלכה ואשר הוא עולה מתוך התלמוד. אבל לפסוק האדם מתוכה מבלי שידע מאיזה מקום יוצא הדין רק הלכתא בלא טעמא לא עלה על דעתם ועל מחשבותם... ואלו ידעו המחברים כי החבורים ההם יהיו גורמין שיהיו עוזבין את התלמוד לגמרי ויהיו פוסקין מתוך החבורים לא היו מחברים אותם. כי יותר ראוי ויותר נכון שיהיה פוסק מתוך התלמוד, ואף כי יש לחוש שלא ילך בדרך האמת ולא יפסוק הדין לאמיתו שתהיה ההוראה לפי האמת, מכל מקום אין לחכם רק מה שהשכל שלו נותן ומבין מתוך התלמוד, וכאשר תבונתו וחכמתו תטעה אותו עם כל זה הוא אהוב אל השם יתברך כאשר הוא מורה כפי מה שמתחייב מן שכלו...

Nowadays if people would decide halachah from the Mishnah that would be enough, for [at least] the Mishnah is the beginning of the Talmud ... Instead, they establish halachah from collections of rulings meant for practical guidance – which were made just to issue rulings, but not to learn from. This is even further evil. The Rishonim, such as Rambam and Tur of blessed memory, even though they also wrote their rulings without explanation, they just intended to provide practical rules, based on what emerges from the Talmud. However, for one to establish halachah from it without knowing where the law emerged from, as a law without reason – that never entered their mind! ... If the authors had known that their works would cause people to leave the Talmud and would [determine halachah from] their works – they never would have authored them. For it is better and more proper to establish halachah from the Talmud, even if one is worried that he will not follow the true path and decide truthfully, than that his decision should be accurate. In any case, a wise man has only what his intellect gives him and he understands from the Talmud, and if his wisdom and understanding lead him astray, still it is beloved to G-d ...

10 ים של שלמה מסכת בבא קמא הקדמה - Introduction to Yam Shel Shlomo

Rabbi Shlomo Luria (1510 – 1573)

שלמה ע"ה אמר בחכמתו (קהלת י"ב, י"ב). ויותר מהמה בני הזהר עשות ספרים הרבה אין קץ, ודרשו רבותינו בפרק עושין פסים (עירובין כ"א ע"ב) שמחויב הוא לשמוע דברי חכמים שנקראו סופרים. ... וכל הנמצא בדברי חכמי התורה מימות משה רע"ה עד עתה. הן הן החכמים שאמר הוא עליהן (שם שם, י"א) דברים חכמים כדרבנות. כלם נתנו מרועה אחד. ושלא לתמוה על מחלוקתם בריחוק הדיעות, שזה מטמא וזה מטהר. זה אוסר וזה מתיר. זה פוסל וזה מכשיר. זה פוטר וזה מחייב. זה מרחק וזה מקרב. אם דעתם לשם שמים. והראשונים אפילו בבת קול לא היו משגיחים (ב"מ נ"ט ע"ב). וכולם דברי אלקים חיים, כאילו קיבל כל חד מפי הגבורה, ומפי משה, האף שלא יצא הדבר מפי משה לעולם, להיות שני הפכים בנושא אחד. והמקובלים כתבו טעם לדבר, לפי שכל הנשמות היו בהר סיני, וקיבלו דרך מ"ט צינורות... והן

הקולות אשר שמעו וגם ראו. וכל ישראל רואים את הקולות הן הדיעות המתחלקות בצינור. כל אחד ראה דרך צינור שלו לפי השגתו.... כלל הדבר, אמר החכם והודיע, שאינו בנמצא מן האפשרות להודיע ולבאר כל ספיקות התורה מבלי חילוקים עד סוף שתהא ידו של אדם מגעת, אי אפשר. על כן מסר התורה לחכמים השתולים בכל דור, כל אחד ואחד לפי חוצב מקור שכלו. לחלק לעילוי ולהוסיף, כפי מה שיראו לו מן השמים, ואם בא לטהר יסייעו לו. בריך רחמנא דיהיב חכמתא לחכימין:

ועתה צאנה וראנה בנות ציון המצויינים בתורה ובמצות, אם אינכם נביאים בני נביאים אתם. הביטו וראו, אם שלמה ע"ה אמר בעתו נגד חכמי דורו, שלבם היה כפתחו של אולם לרוחב השגתם. עשות ספרים אין קץ. ר"ל שלא יספיק להם לכתוב התורה מבלי שיפול בו ספיקות ודעות חלוקות. אף שעדיין לא היה מתפשט כ"כ רבוי הדעת וההוספה. אנו יתמי דיתמי, שלבנו אינו אלא כפתח מחט של סדקית. ואם הראשונים מלאכים, אנו כחמורים ממש. איזהו ספר ואיזה חיבור שיספיק לנו, ק"ו שלעשות ספר לספיקות, ולקוצר השגתנו אין קץ ותכלית. כי אפילו מאותם שהיו לפנינו נפלו בהם המחלוקת, וגודל רבוי הדיעות, ושאלות ותשובות... אמת שרבי משה בן מיימו"ן הספרדי ז"ל. עשה חיבור נאה מכל אשר היו לפניו. בעניין זה, שהוא מסודר בהלכותיו ובפרקיו בקוצר הסיפור. וכולל כל התורה עם סדריו, נהוג ואינו נהוג. לא יש דבר שהניח מלהעלות בספר. ובאמת לפי דעתו ושכלו כתב כל התורה, כאילו קבל משה מפי הגבורה הלכה למשה מסיני, מבלי ראייה. ומשום הכי הוא אינו מקובל בשכל הנקנה, מאחר שאינו ידוע מקורו באמת, כאשר כתב ר' משה מקוצי בעל הסמ"ג, שהוא כחלום בלא פתרון בעניין זה. שאם יבוא החולק עליו בהשגה, לא תמצא מקום לנצחו. כי מי ידע מה היה כוונתו, או מחמת ראייה מהתלמוד שלנו, או מהירושלמי. או מהתוספא, או מן הגאונים. או מסברת עצמו, או טעות סופר הוא. כאשר יש בכמה מקומות... ומי יבוא אחרי המלך שכבר עשהו... והתורה לא נעשה כשתי תורות, אלא כתרי"ג תורות, מרוב ריבוי החלוקות. וכל אחד בונה במה לעצמו. ... ולעומתו ברוך יאמר, הספרדי אומר, לעולם צדקו דברי המחברים אם הוא מן הספרדים. ובפרט דברי הרמב"ם, שהיה מעולה בכל מעלות, בפנימות וחיצונות, וכל חכמי הצרפתים כקליפות השום נגדו...

.... ומתוך זה ניתן לבעל דין לחלוק, ולומר קים לי כחד מנהון, הספרדי כספרדים הצרפתי כצרפתים, וכל אחד בורר את שלו. ועם ועם כלשונו. וסובר התורה ירושה היא למשפחות. ולא זו הדרך ולא זו העיר. כי מימות רבינא ורב אשי אין קבלה לפסוק כאחד מן הגאונים, או מן האחרונים. אלא מי שיכשרו דבריו, להיותן מיוסדים במופת חותך על פי התלמוד והירושלמי. ותוספתא, במקום שאין הכרע בתלמוד.

ובגלל הדבר לא יכולתי להתאפק ולמשול ברוחי, מלעשות ספר וחיבור, אף שאין קץ... ולחקור אחר שורש העניין. והעבודה, שלפעמים שבוע אחד ישבתי משתומם בדמיון השכל, עד שיגעתי ומצאתי שורש העניין, ואז כתבתיו בספר. וזו היא שיטתי, להביא כל הדיעות, בין הקדמונים, בין האחרונים, ולא נשאתי פנים לשום מחבר.... ולכן לא אאמין לשום אחד מן המחברים יותר מחבירו. אף שיש הכרע גדול בין מעלותם, למי שמורגל בהם בעיון רב. מכל מקום התלמוד הוא המכריע, וראייות ברורות יצדקו ויתנו עדיהן....

11) Gershom Scholem, Revelation and Tradition, pp. 293-294

Gershom Scholem (1897 – 1982), Philosopher and Professor of Jewish Mysticism

Thus, revelation is revelation of the name or names of God, which are perhaps the different modes of His active being. ... The creative force thus concentrated in the name of God, which is the essential word that God sends forth from Himself, is far greater than any human expression, than any creaturely word can grasp. It is never exhausted by the finite, human word.

Thus, the Torah is a texture (Hebrew: arigah) fashioned out of the names of God and, as the earliest Spanish Kabbalists already put it, out of the great, absolute name of God, which is the final signature of all things. It constitutes a mysterious whole, whose primary purpose is not to transmit a specific sense, to "mean" something, but rather to express the force of the divinity itself which is concentrated in this "name." ...

Thus, the very words that we read in the Written Torah and that constitute the audible "word of God" and communicate a comprehensible message, are in reality mediations through which the absolute word, incomprehensible to us, is offered. This absolute word is originally communicated in its limitless fullness, but – and that is the key point – this communication is

incomprehensible! It is not a communication which provides comprehension; being basically nothing but the expression of essence, it becomes a comprehensible communication only when it is mediated. ...

It is the thesis that the word of God carries infinite meaning, however it may be defined. Even that which has already become a sign in the strict sense, and is already a mediated word, retains the character of the absolute. But if there is such a thing as God's word, it must, of course, be totally different from the human word. It is far-reaching, all-embracing, and, unlike a human word, cannot be applied to a specific context of meaning. In other words: God's word is infinitely interpretable; indeed, it is the object of interpretation par excellence. ...In every word there now shines an infinite multitude of lights. ...

We now face the problem of tradition as it presented itself to the Kabbalists. If the conception of revelation as absolute and meaning-giving but in itself meaningless is correct, then it must also be true that revelation will come to unfold its infinite meaning (which cannot be confined to the unique event of revelation) only in its constant relationship to history, the arena in which tradition unfolds. Theologians have described the word of God as the "absolutely concrete."

But the absolutely concrete is, at the same time, the simply unfulfillable – it is that which in no way can be put into practice. The Kabbalistic idea of tradition is founded upon the dialectic tension of precisely this paradox: it is precisely the absoluteness that effects the unending reflections in the contingencies of fulfillment. Only in the mirrorings in which it reflects itself ...

Tradition undergoes changes with the times, new facets of its meaning shining forth and lighting its way. Tradition, according to its mystical sense, is Oral Torah, **precisely because every stabilization in the text would hinder and destroy the infinitely moving, the constantly progressing and unfolding element within it**, which would otherwise become petrified. **The writing down and codification of the Oral Torah, undertaken in order to save it from being forgotten, was therefore as much a protective as (in the deeper sense) a pernicious act demanded by the historical circumstance of exile, it was profoundly problematic for the living growth and continuance of the tradition in its original sense.**

It is therefore not surprising that, according to talmudic report, it was originally prohibited to write down the Oral Torah. ...tradition is living creativity in the context of revelation. Precisely because tradition perceives, receives, and unfolds that which lives in the word, it is the force within which contradictions and tensions are not destructive but rather stimulating and creative. For those who stand within the tradition it is easy to see the organic unity of these contradictions, precisely because it presents a dialectic relationship in which the word of revelation is developed.

Without contradictions it would not perform this function. The scholar and commentator, therefore, fulfills a set task: to make the Torah concrete at the point where he stands, to make it applicable hic at nunc, and, moreover, to fashion his specific form of concretization in such a manner that it may be transmitted.

The later Kabbalah formulated a widely accepted dictum: that the Torah turns a special face to every single Jew, meant only for him and apprehensible only by him, and that a Jew therefore fulfills his true purpose only when he comes to see this face and is able to incorporate it into the tradition. The "chain of tradition" is never broken; it is the translation of the inexhaustible word of God into the human and attainable sphere; it is the transcription of the voice sounding from Sinai in an unending richness of sound. The musician who plays a symphony has not composed it; still, he participates in significant measure in its production.